

og Syfilis; thi disse komme straks i Følge med Prostitutionen. Altsaa selv Sundheds-kommissionen erklærer saaledes, at den offentlige Prostitution virker befordrende paa Usædeligheden og ligeledes paa Udbredelsen af veneriske Sygdomme; det maa vi hufte er indrommet. Altsaa Staten siger paa den ene Side: I maa ikke øve Hor, Utugt! Det siger den igennem Kirken og Skolen og siger det saa alvorligt, at dersom en Præst blev saa fritænkert, at han vilde lære: Det gør ingen Ting, om I øve lidt Utugt, Budet derom er forældet, saa vilde den Præst straks blive afsat, det skulde Ministeren nok sørge for. Men samtidig siger Staten: Gaa I blot til de Huse, de ere under offentligt Tilsyn, der kunne I godt gaa hen. Det er ogsaa det, der kan siges af Ungdommen lige over for Forældrene, naar Staten lærer, at alt dette om ikke at vælte sig i Utugt er ikke andet end gammel Fordom; nu er Staten oplyst, nu bliver den snart europæisk og kan gerne gaa med paa alt det. Saadan stiller Staten sig lige over for Forældre og Formyndere. Begreberne ere saa forvirrede, at for et Par Aar siden kom en Skoleværtinde op til en Sognepræst i København og saagde, at hun vilde saa gerne have, at hendes Piger skulde til Alters paa Søndag, thi det var saa kristelige og fromme Piger, de skulde saa have Lov at være fri for Forretningen den Dag. Præsten gruiede ved det; men saa fuldstændig forvirrede ere Begreberne, og hvem er Marsaa i det? Det er Staten med sine Love om Prostitutionen, og Staten gør meget værre end Folk her i Landet, der kun skriver om og til Dels billigere saadanne Ting, og om hvilke man staaer, at de handle urigtigt. Staten bærer sig meget værre ad, den skulde nødig tale om Strikke i hængt Mand's Hus, saadan som den sidder i det. Et relativt Flertal i Udvalget har været enigt om at foreslaa det høje Ting at ophæve Loven af 10de April 1874, og deri er jo ogsaa et af Mindretallene, det paa to Medlemmer, enigt; i den Henseende ere vi ikke skilte fra hinanden. Endvidere paavises det i Betænkningen, hvad der falder bort af Loven af 1874, alle disse Punkter om den offentlige Prostitution, hvilket der nøjere er betegnet. Endvidere foreslaar Udvalgets Flertal, at Ordene i Straffelovens § 182 „mod Politiets Forbud“ udgaa. Nu er jo Forholdet det, at inden man kan straffe en Person, der udlejer Hus til saadanne Kvinder, skal man først forbyde vedkommende det; men naar Loven siger, det er forbudt, behøves det ikke. Jeg mener iøvrigt, at det følger af det

første Stykke, at det er forbudt, men det kan jo ingen Skade være til, at der staaer, at det er Meningen, og Meningen bliver saa naturligtvis, at ingen kan leje ud til et Menneke, som han ved vil ernære sig ved Utugt; saa bliver vedkommende Udlejer, enten det nu er Værten eller en Familie, der har lejet af ham iaen, straffet. Vi have haft Skandalen med „Rørholm“, og der er vel andre, der kunne fortjene, og som vel ogsaa ville komme frem paa samme Vinje. Rørbigt naar der nu staaer „imod Politiets Forbud“ skulde der jo staa „uden Politiets Tilladelse“, men det har man ømmet sig ved at skrive, og derfor har man omstrevet det. Naar det ærede Medlem for Ringkøbing (S. C. Christensen) vil have, at i vort Endringsforslaas andet Stykke Ordene „med Vidende“ skal indskydes, saaledes at der kommer til at staa, at vedkommende skal være vidende om, at der bedrives Utugt, saa gør det ingen Skade, men det er aldeles overflødig, fordi det staaer i Straffelovens § 43, at uagtssomme Handlinger straffes ikke uden udtrykkelig Hjemmel i Straffeloven; men det er som sagt ingen Skade til, at det staaer der, thi saa er der derved igen gjort opmærksom derpaa. Et Mindretal, bestaaende af 2 Medlemmer, har ment, at man burde gaa til at ophæve Straffelovens § 180, som gaar ud paa at straffe Kvinden. Der er dem, der sige, at det er en stor Uretfærdighed mod Kvinden, naar Manden ikke ogsaa straffes. Mit principale Forslag er jo det, at naar man straffer en Kvinde, der ernærer sig ved Utugt, skal en Mand, der køber Utugt, ogsaa straffes. Smidlertid kunde Udvalget ikke gaa ind derpaa, men blev staaende ved, at det kun skulde være Kvinden. Naar man imidlertid siger, at det er en Uretfærdighed mod Kvinden, saa vil jeg ikke indrømme det; jeg siger, det er retfærdigt, at hun faar sin Straf, det uretfærdige mod hende er, at Manden ikke bliver straffet, men det kan siden komme med, naar man en Gang kommer til at revidere Sædelighedsbestemmelserne i Straffeloven. Iøvrigt tør jeg ikke gaa med til og tilraade at stemme for Forslaget under Nr. 6, thi saa bliver Næringen fuldstændig fri, saadanne Kvinder kunne da ned sætte sig i København, Købstæderne, omkring i Landsognene og drive Utugten som en Næringsvej, ligesom Skomagere, handlende og alle mulige andre drive deres Næringsvej. Det er altsaa meget farligt, det tør jeg ikke gaa ind paa. Ligeledes kan jeg heller ikke tilraade at flette andet Stykke i den af os foreslaaede § 1, der lyder: „Derfor nogen Embedsmand eller Bestillingsmand foretager